

No'n fem massa

Contrariat un se sent, quan al sortir pels afores en busca d'esbarjo pel pensament, veu el gran despulament que s'es fet a les serres i montanyes de lo que era seu i ben seu, de lo que constituïa son millor adorn, aixó es els arbres, sers que formen l'encant de qui els mira, els quals amb una prodigiosa diversitat de formes i matïços amaguen l'aspror de la superfície de la mare terra, tot cobrint-la de verda catifa, perque al anar-hi ens sigui més agradable l'estada.

Un se pregunta ¿per qué s'es fet aquest despulament tan fora de regla?

Es que'l arbre es un ser nociu? que poiser per molts no dona prou, donant-nos tot lo que te? i no es ell qui ens ofereix la fusta amb llurs derivacions totes útils per a satisfer nostres necessitats?

¿No es ell a qui acud el vianant després de llarga caminada per a resguardar-se en el temps de la canícula dels rigors del sol?

No es sota l'ombra de son espès fullatge on se seu per a reposar, i recolsant-se en el seu tronc, preu la fresca que li dona l'airet pur sortit del bosc, mentres el cant alegre dels ocells que salten de branca en branca li fan fugir el mal humor, li donen ànim per a recobrar les forces perdudes i continuar la seva tasca?

Es just que a sers de utilitat tan ben reconeguda sens com val ni quan costa, s'els tracti amb aqueixa forma?

Les conseqüències qu'en vindrien d'un total despulament del arborat serien moltes i sensibles, contant se entre elles les sequetats i les inundacions capaces de portar la mort i la desolació a regions enteres, explican-se molt be la cau-

sa, perque si al ploure l'aigua no troba l'ampar del fullatge i la xarxa de les arrels, aquesta baixarà amb gran velocitat i no trobant alló que la retenia i que anava filtran de mica en mica destruirà com cavall desvocat tot quan se li oposi. De aquí les inundacions que arrastrant tota la terra de les montanyes i no restant més que les roques, l'esterilitat s'hen apoderarà de tal manera, que ni una herba hi creixarà, i se succeiran unes inundacions a les altres, com pot veurer's repassant l'istoria, fins que vingui un dia en que les generacions cansades de esser ne víctimes a costa de grans sacrificis les tornarán a repoblar.

Aquestes seran com abans he dit entre moltes altres les conseqüències funestes sino es regularitzen les talles, a més del trist concepte que formarán les generacions futures dels qui ho han consentit, poguent-ho evitar, j dels que ho han portat a cap. Seny doncs i no'n fem massa que'ls extrems son viciosos.

JOSEP CARAL

Secció literaria

A sant Josep Oriol

Habillat de pelegrí
 esllanguit i color pàl·la,
 puja Josep Oriol
 a la Verge de la Guarda,
 santuari qui domina
 servint de fort i atalaia
 la gran ciutat de Marsella
 i la mar mediterrània.
 Un cop hagué remerciat
 a Madona tan preclara

per la salut i favors
 vessats al fons de son ànima,
 pas a pas va devallant
 aquella costa enlairada.
 Travessa la Canabiere
 carrer de mundial fama
 i fins topar el Vell-Port
 que n'es la porta de Fransa,
 no reposa un sols instant,
 res deté la seva marxa.
 Ja es al moll: quin trafiqueix
 el d'aquella gran dressana!
 Empró ell qui llas se trova
 per la llarga caminada,
 damunt d'un rotlló de cordes
 s'asseu, contempla i agualta.
 La mar, mes que mar li sembla
 un bosc cobert, de bugada;
 aquí arbres, allà veles,
 per tot veles, por tot arbres.
 Josep veu passar un home;
 de mariner te la fatxa;
 pel posat i vestimenta
 n'es de terra catalana.
 Porta sabates de tela
 les calces de rossa pana
 la barretina vermella
 i la samarreta blava.
 De un forat de ses orelles
 li penja anella de plata
 la pipa de terra cuita
 ronca damunt de sa barba.
 —Mariner, bon mariner
 sou patró de qualque barca?
 pregunta anguniós Josep
 al home que distret passa.
 —Si, contesta; el rol ho porta
 per cert amb lletra molt clara,
 só matriculat a Blanes
 i em diu-en Rafel Balada;
 la barca que patronejo
 es aquella d'orla blanca,
 casco negre i distintiu
 quatre barres catalanes.
 Si'l temps continua bo
 i'l vent no muda ni manca
 aquesta nit a les dotze
 issarém sa nostra àncora
 marxant cap a Barcelona
 destí de sa nostra càrrega.